

Magi og menneskets bevidsthed

af Peter Kjærulff

Forfatteren Peter Kjærulff præsenterer i sit »myteunivers« RINGBÆRERENS DAGBOG (Bogan -85), en detaljeret gennemgang af menneskets bevidsthed. Ved hjælp af så uortodokse evner som klarsyn, klarhøring og erindringer fra tidligere tilværelser gennemgås menneskets 7 bevidsthedslag, idet en kortlægning af det såkaldte chakra-system (chakra = energihvirvel i menneskets aura) kædes sammen med kendte og ukendte myter, legender, musikværker og eventyr. Den følgende beskrivelse af magi og magis effekter og »arbejdsområder« er således ikke bygget på videnskabeligt anerkendte forskningsresultater, men på personlige oplevelser af ikke normalt synlige sammenhænge.

RIGTIGT – magi er ikke videnskabeligt anerkendt, og den, dette passer bedst, er magien selv, navnlig den sorte – for et af den sorte magis yndede våben er tilsløringen af det faktum, at den overhovedet eksisterer. Man kan blot tænke på skikkelsen SARUMAN i Tolkiens »Ringenes Herre« – hans farligste våben er hans *blide stemme*, det indsmigrende og trøstende: »Du skal se, det går nok alt sammen« – en arm om skulderen og derefter en kniv i ryggen. Eller scenen i filmen AMADEUS, hvor Mozart tillidsfuldt siger til Salieri, der netop er den, der fremmaner hans død: »Jeg ved ikke, hvad jeg skulle gøre uden dig«.

De fleste kender sikkert den ydmygende fornemmelse at »få et spark bagi« imens man taler med en, man forsøger at gøre indtryk på. Sparket kan være udført på mange måder af venner eller fjender – fra skolegårdens tankeløse æh-bæh stemning til chefkontorets skjulte manøvrer. Men ikke alle er klar over, at det faktisk er her, den sorte magi begynder: I visse tilfælde kan den, der »sparker«, have held til at ramme den udsatte i en meget ømfindtlig situa-

tion, således at slaget bliver både mentalt og fysisk. I skolegården kan et spark over skinnebenet – mens man forsøger at invitere Inge-Lise til en fest – blive siddende i årevis i hukommelsen, og erindringen om det kan måske dukke op den dag, vennen løber med ens kæreste. Undervejs gennem de mellemliggende år kan det være netop denne gamle uafklarede ydmygelse, der har fået en til at lukke sig inde for sig selv i forholdet til det andet køn.

Ved første øjekast er psykologiske mekanismer som den her nævnte ganske almindelige og kendte, men hvad der er mere ualmindeligt og ukendt, er det faktum, at der eksisterer lag af det fysiske legeme, lag, der unddrager sig enhver mikroskopisk undersøgelse (partiklerne er simpelthen for små), og at disse lag virker som lager- og yngleplads for ydmygelser af denne art. At man efter en årrække kan påvirkes mentalt af en begivenhed, man troede, man havde glemt, kan således skyldes, at den mentale »genpart« af et fysisk indtryk – bliver siddende, ikke »i hukommelsen« – men *på stedet*, hvor slaget rammer.

En sådan ophobning af mentalt »affald« har en

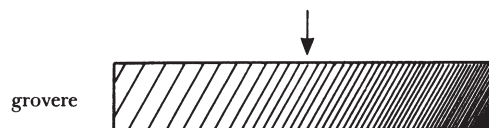
magnetisk karakter, den vil søge at tiltrække andre ophobninger, og den bliver et angrebepunkt for udefra kommende tilføjelser. Den kan være indgangen til psykisk manipulation, ukontrolleret hypnose og i sidste ende sort magi.

Lad os se, hvordan:

Hvis man kunne have held til at »krænge legemet ud i 4 dimensioner«, ville man kunne konstatere en *målelig afstand* fra legemets groveste partikler til de samme steds værende fineste partikler. Dvs. ud over de kendte 3 dimensioner: højde, bredde og dybde får vi nu den fjerde dimension »indad«: Noget, der set med 3-dimensionale briller ville være indvævet i hinanden i stadig mindre og mindre »byggeklodser« (molekyler inden i celler, atomkernedele inden i molekyler osv.) – ville med det 4-dimensionale klarsyn kunne ses som klart adskilte informationer – som »perler på en snor«. Vi ville kunne tage noget, der minder om en boreprøve »dybt ind i legemet« for at se årsagssammenhænge i finere og finere detaljer og dybder.

(Det er en tilsvarende dimensions »udkrængning« i tanken, der gør det muligt at forstå, hvordan »spøgelser« kan gå gennem vægge. Set med klarsyn kommer gengangeren overhovedet ikke i nærheden af væggen, fordi der i det 4-dimensionale verdensbillede er *faktisk afstand* fra finere til grovere partikler. Den pågældende »ude af kroppen vandrende« kan således mageligt være f.eks. 10 m (!) fra væggen (4-dimensionalt), selvom det for os (3-dimensionalt) ser ud som om han/hun går igennem den).

Hvis vi tager en »molekyleprøve« fra et vilkårligt sted på legemet og drejer den ud i 4 dimensioner efter ovenstående opskrift, får vi en situation, der kan illustreres nogenlunde således:

Den del af det menneskelige legeme, vi kan undersøge, befinder sig til venstre for midten. Ved pilen må selv de fineste elektronmikroskoper give op, og til højre for midten har vi så et halvt eller slet ikke udforsket område af det fysiske legeme. Til den, der beskæftiger sig med klarsyn og udforskning af menneskets aura, bør det lige siges, at begge de to her antydede områder af menneskets legeme *udsender* en aura. Det normalt tilgængelige *fysiske* legeme til venstre for pilen udsender en såkaldt »helbreds-aura« der ligger tæt på legemet. Denne kan med nogen øvelse ses som en svagt lysende bræmme, specielt tydeligt omkring hoved og skuldre, og den er lettest at se, hvis man ser forsøgspersonen med en hvid væg som baggrund. Området til højre for pilen – i min terminologi kaldet »den astrale genpart« udsender *også* en aura, og dette område er således ikke

selv auraen. Den »astrale aura« fra dette område til højre for pilen indeholder stress-informationer o.l., og hvis ikke disse kan ses, kan de forholdsvis nemt føles eller »senses« med hænderne, idet man bevæger disse i 5–10 cms afstand fra det legeme, man undersøger. Idet man passerer stressophobningerne i den astrale aura, »gør det ondt i hænderne«.

Hvad der foregår i den astrale genpart – dette område til højre for pilen, »dybt inde i legemet«, hvor selv elektronmikroskoper ikke kan nå ind – er visse psykologer ved at trænge ind i, idet dette område populært, nærmest som en slags »arbejdstitel« kaldes for underbevidstheden. Hvad der egentlig foregår der, og hvordan, kan det dog først lade sig gøre at komme til fuld klarhed over, den dag den officielle forskning slipper sit krav om, at »forskning i menneskets bevidsthed – også en eventuel ikke fysisk del af denne – skal foregå med gængse accepterede videnskabelige metoder«.

Udforskningen af den astrale genpart og alt hvad der ligger på højere frekvensniveauer end denne, lader sig nemlig ikke gennemføre via mål, vægt, statistik m.v. – svarende til at synsindtryk ikke lader sig udforske ved hjælp af lugtesansen. Dvs. udforskningen af disse områder kræver egentlig særlige evner, men dette besværes af, at sådanne evner normalt ikke tages alvorligt.

Alt fysisk stof har en astral genpart. Hvad den indeholder, kan af og til registreres af mennesker med såkaldt psykometriske evner: Hvis et sådant menneske betragter en række forladte stole efter et møde, vil det fremgå af stolens astrale genpart, hvem der har siddet i dem. Smykker eller andre ejendele opfatter stemninger eller ligefrem billeder fra situationer, der er knyttet til dem, således at psykometriske evner kan kalde billederne frem. En følelsesladet overrækkelse af et smykke vil blive hængende i smykket. En pibes astrale genpart vil fortælle, hvilke genstande piben normalt deler skuffe med osv. Na-

turfolk vil tit have en tæt kontakt til træer og planters astrale niveau, hvilket med en slags klarsyn giver dem en fornemmelse af at »denne plante er god mod denne sygdom, denne mod en anden« osv.

I klodens astrale genpart har mennesker og dyr igennem årtusinder sat »astrale spor«; dyrene har uhindret adgang til dette sanseområde, og derfor kan fugle følge træk-linier, deres forfædre har sat i jordens astrale genpart (man behøver ikke at røre jorden for at lave disse linier) – ålene kan følge tilsvarende linier over oceanerne, således at de kan finde forfædrenes gydepladser, og der findes enkelte berømte historier om katte og hunde, der har fulgt deres ejeres spor tværs over kontinenter, selvom ejerne har anvendt køretøjer med gummihjul.

Vi mennesker har ikke normalt adgang til det astrale informationsniveau. Havde vi det, ville vi opleve nærmest på vores egen krop – stress, affekt, sorger og forelskelser fra enhver medpassager i S-toget. Og det ville vi ikke kunne administrere. Men vi anvender genparten til daglig til forskellige formålstjenlige eller destruktive gøremål. De vaner f.eks., vi indpoder i »hukommelsen« via dagsbevidste handlinger og beslutninger, sætter sig efterhånden (ved gentagelser eller stærk koncentration) som »bevidstløse« mønstre i genparten, således at vi automatisk rækker ud efter saltkarret på det bestemte sted, når vi laver mad. Hvis saltkarret en dag ikke er der, kan den astrale hukommelse i genparten række ud efter det flere gange, inden dagsbevidstheden vækkes og finder ud af, at karret er blevet flyttet.

Skuespillere og musikere kan udnytte denne automatiske hukommelse til at fastholde lange passager, der så vækkes efterhånden som man når frem gennem det værk, man fremfører. Men – og her kommer vi til overgangsfasen mellem det nyttige og det uheldssvangre – genparten er kun automatisk, den er ikke selektiv, dvs. den vil fortærende få os til at spille den samme »indgroede fejl« i tredje takt, og fastholde os i det samme vanemønster i livet – med min-

dre vi gør en effektiv indsats for at udrense det repeterende automatiske mønster, der fastholder fejlen/vanen.

Det er denne blanding af automatisk fastholdende evne og manglende skelnen – *indbygget i menneskets astrale genpart* – der er grundlaget for enhver form for magisk manipulation – det være sig positiv (bevidstgørende) eller negativ (bevidsthedslukkende).

Hvis man f.eks. som 4-årig ser sin far true ens mor med en stor brødkniv under et skænderi, vil barnets egenbevidsthed være ude af stand til at bedømme, hvem der er den egentlige aggressive part i foretagendet – men den astrale genpart opfatter billedet af den truende fader og lagrer det som en art »printkort«, der gengiver bevægelserne og den angstfyldte situation – stadig uden at skelne dybderne i sammenhængene. Således:

fader truer moder = angst

På et senere tidspunkt vil et sådant billede gang på gang forsøge at komme ud, men det svære ligger så i, at den eneste dybdeudrensning, der gives, er en gennemskuen af billedets karakter af »printkort« – som om en bestemt figur udsavet af krydsfiner skal ud gennem den eneste mulige udgang: et hul i en træplade, der har *præcis* samme form som figuren. Først *efter* en sådan afsløring af »printkortets automatiske uselektive natur« kan der komme fuld klarhed over hvem, der egentlig truede hvem.

Og det kan være vanskeligt – især hvis den pågældende moder er den egentlige skyldige, den, der har drevet sin mand til vanvidkets rand. For »printkortet« i barnets genpart viser et billede af faderen med en kniv, sådan at »formlen«: »fader truer moder = angst« – meget let bliver til »fader truer, moder er angst«, og så kan »krydsfiner-figuren ikke komme ud gennem hullet i træpladen«. Gentagne bemærkninger fra moderen om den aggressive fader (»åh, han bliver også altid så hidsig«) vil fastholde billedforvrængningen i barnets genpart ved hjælp af en gryende *bevidst* overbevisning hos barnet om, at det

er moderen, der har ret. Og så sidder billedet fast – det er blevet til et decideret traume eller et grundlag for en neurotisk moderbinding: »angst = det moderlige trues af det faderlige«.

Ideen er nu helt vendt på hovedet, og den vækkes, hver gang den pågældende oplever angst. Nu kan den bruges i magiske sammenhænge. »Printkortet« i den astrale genpart er blevet »energiladet« og der opstår en »hvad sagde jeg-effekt«, idet to foreteelser i livet »dobbeltforbindes«: 1) angst = det mandlige truer det kvindelige – og 2) tilsyneladende og faktiske trusler fra det mandlige = angst.

Jo fastere den *bevidste* overbevisning om faderens skyld bliver, jo kraftigere energier udsender denne »hvad sagde jeg«-cirkulation, efterhånden som den lukkes inde. Det er nu meget svært at få den ud igen, og man fristes så til at gøre noget andet: man kan forstærke den, man kan gøre erkendelsesprocessen sværere og dermed tilsyneladende mindre smertefuld (tab af illusioner er altid meget smertefulde) – ved f.eks. at *hidse sig op* i sammenhænge, der truer det oprindelige billede og dets forskellige tilvækster. Det faktum at billedet sidder i genparten, der egentlig er en slags indre støttemekanisme for det fysiske legeme, bevirker nemlig, at det fysiske legeme føles svagere eller »afmagts-agtigt«, idet destruktive »printkort« afslører sig selv. For at undgå denne svaghedsfølelse, der egentlig handler om »accept af, at der er noget, man ikke har forstået« – kan man støtte »den svage genpart« ved at *forstærke* den ophobede forvrængede idé. Ophidselse og andre former for *affekt* virker nemlig som afstivere eller støttemekanismer *omkring* det egentlige problem. Genparten kan nemlig ikke registrere om en »jeg-bevidst« handling er »bevidstløs« eller »erkendende«, den registrerer bare automatisk, at det oprindelige »sår« og »det, at vi nu smækkede døren med et brag« ligesom klapper hinanden på skuldrene i gensidig enighed. På denne måde kan en blottelse af en illusion undgås i det uendelige, hvis man råber op, eller

handler i affekt, hver gang såret blottes.

Gentagelse af næsten-fysiske påvirkninger, såsom musik, opbygger linier og mønstre i genparten. Mennesker med »astrale sår« vil derfor føle sig tiltrukket af musik, der er i stand til at opbygge en bevidstløs bølgende rytme, der kan modvirke den svaghed, disse sår egentlig giver i selve det fysiske legeme. I stedet for at lukke øjne og ører op på vid gab over for egne handlingsmønstre, griber man altså til dulmende midler. Sådanne midler kan, i det blide stadium, være forsigtige, men regelmæssige gentagelser af visse sætninger, handlinger eller tankebaner. Det er det, smarte forretningsfolk spiller på ved at gentage bestemte varenavne i én uendelighed, således at det i valgsituationen ikke er kunden, der rækker ud efter varen, men *den astrale genpart i kundens arm*, der »bevidstløst« rækker ud efter noget (og så følger armen med). I det mere avancerede stadium skal de dulmende midler kæmpe mod en ikke ringe kraft indefra, når et eller flere »sår« hele tiden kæmper for ikke at blive afsløret. En masse af disse uafklarede destruktive ophobninger vil være rettet mod begrebet kommunikation med andre mennesker. Som modvægt til kommunikationen opbygges så et erstat-

ningssamvær, der handler om en fælles oplevelse af bevidstløshed. Dette bevidstløse samvær vil blive stimuleret af stærke personligheder, der kan skabe fælles følelse af f.eks. aggression over for bestemte problemer, mennesker osv. Politiske demagoger kan opbygge hele verdener af næsten-fysisk billedstof over hovederne på den lyttende gruppe, og energierne fra dette billedstof bliver hængende i tilhørernes aura. Følger man aktivt med i agitationen, bankes de tilførte energier videre fra auraen ind i genparten, hvor de afstiver og tilslører det faktum, at der egentlig var visse sår, der burde ryddes op i. Den bevidstløse, kunstigt afstivede atmosfære kan så viderebygges eller stimuleres af affekt-inspireret, destruktiv musik, fra militærmarcher til sort punk – eller af ekstatiske monoton musik, trommedanse og kultisk rituelle musikformler, der nærmest dressuragtigt vækker bestemte reaktioner: trompetsignaler til angreb (hvor man angriber uden at vide, hvad det er, man angriber) eller lignende. Musikkens energiopbyggende evne er så stor, at man i ekstreme tilfælde kan flytte ting ved hjælp af lyd. Positivt benyttet kan dette medføre, at man som visse tibetanske munke kan slynge bygningsmaterialer til klostre højt op ad

foto fjernet af
copyrightmæssige hensyn

*Shakespeare: MACBETH
de tre hekse
pennetegning af Dalziel.*

klippesiden (efter sigende findes der filmoptagelser af dette, men filmene er omhyggeligt skjult, således at den gængse verdensorden ikke forrykkes). Negativt benyttet kan den tunge, bevidstløse atmosfære i et lokale opbygges og stimuleres ved hjælp af monoton musik, ekstatisk dans, der har til formål at opløse enkeltbevidstheden i gruppebevidstheden – evt. tilsat fysiske virkeligheds-udelukkende stoffer: alkohol, hash m.v. Så kan endemålet blive at hvem som helst går i seng med hvem som helst på tværs af alle tænkelige hensyn – eller at spagfærdige mennesker begår mord på folk, de ikke engang aner, hvem er.

Er en sådan handling en gang begået, er det ikke sådan at komme tilbage til virkeligheden. Det afstivende mønster, som dansen, musikken eller den destruktive ekstase har opbygget i den astrale genpart, bliver nemlig, idet handlingen udføres, *banket fast* i genparten. Så bliver den handlende til en »zombie« eller en »levende død«, der helt eller delvis har mistet forbindelsen med sin egen dømmekraft. Der er simpelthen »blevet bygget en ny personlighed uden på den oprindelige«. Så bliver man et forholdsvis villigt redskab for den virkelig onde sorte magiker, der med få ord ved hvordan man styrer sit nye menneskeredskab. Så får vi sådanne rædselsbegivenheder som Charles Manson mordene i USA, hvor denne leder blot behøvede at sige til sine disciple: »jeg tror vi går ind her og dræber alle dem, der er til stede ved denne fest« – og så udførte disciplene hans ordrer.

Mennesker i krise er de letteste ofre (som redskaber). De mangler indre støtte fra sig selv på grund af krisen – og opfatter nemt den udvendige, stort set bevidstløse, energimængde som en velkommen retningsgiver. Selvom disse mennesker ikke er bevidst onde, kan de i tilspidsede situationer komme til at begå handlinger, som det vil tage dem hele livet at rette op på – hvis det overhovedet lader sig gøre at rette handlingen op igen.

Sort magi *uden direkte kontakt* mellem magiker og

offer er endnu mere uhyggelig, fordi den er umulig at spore, hvis ikke man besidder særlige sensitive evner. Som tidligere magi-offer kan jeg fortælle, at det kræver en ikke ringe indsats at observere, at de fejl, man bliver ved og ved at begå, *ikke* skyldes ens egen svigtende dømmekraft, men en udefra kommende energiform, der træder til i det øjeblik, man er mindst på vagt over for den. *Tanker er reel energi*, og andres tanker om en hober sig op i ens aura hele dagen igennem – uanset hvor stor afstand der er mellem parterne. Tænk på, hvilke tankemasser, der sendes i hovedet på regeringschefer, pop-idoler m.v. Negative tankeformer kan i værste fald ophobes som »spyd« i auraen, men så længe genstanden for tankerne ikke handler imod sin samvittighed, trænger »spydene« ikke ind. Det er så op til den sorte magiker at få offeret til at vakle i en eller anden sammenhæng, hvor han/hun ikke er »vågen«. Det er den symbolik, der udtrykkes i Dracula-myten: Den blod-sugende greve kan ikke gøre dig noget, så længe du ikke én gang frivilligt har lukket ham ind. Men hvis du bare åbner vinduet på klem en nat, så hænger du på den resten af livet.

I ekstreme tilfælde kan virkelig bevidst destruktive onde mennesker opbygge næsten-fysiske tanke-

former omkring et andet menneske. Ved det første skridt i den forkerte retning – dvs. et skridt i retning af accept af den destruktive idé – vælter den ophobede energimasse ind i den astrale genpart hos den pågældende, hvilket kan forårsage alle tænkelige sygdomme, tab af forstanden, selvmord m.v. Magiens stærkeste våben er dens skjulthed, dvs. offerets og omverdenens sandsynlige benægtelse af dens eksistens. Og så har den frit spil.

En opskrift som den følgende: (og her er der vitterlig ikke noget at grine af – denne opskrift omfatter 3 mord)

Ugleøjne

Kalvebræk fra præstens stalde

leveren fra et ufødt barn

kønshår fra en jomfru død juleaften

slangegalde

har (eller havde) primært den virkning, at ophidse magikeren alene ved det lovstridige og uetiske i til-

vejebringelsen af ingredienserne. Jo flere komplicerede ceremonier i samme anledning, jo større affektenergi. Et enkelt stærkt menneske eller et par stykker med mindre styrke vil på denne måde – eller ved at stikke nåle i dukker – kunne akkumulere så meget had mod et andet menneske, at dette had langsomt træder frem i faktisk form som et sort netværk i den angrebnes aura.

Så vidt er det heldigvis kun de færreste, der går. Men viden om disse mekanismer i vores psykiske udvekslinger med hinanden, kan måske inspirere en og anden til at søge i retning af det bevidstgørende inden for ekstatiske dans eller monoton musik. Den bevidstløse musik har egentlig som konsekvens, at man »lukker ørerne« – dvs. jo mere bevidstløs den er, jo sværere har man ved at opdage det. Når man har med magi at gøre, bør man ikke vakle: enten vinder magien, eller også overlever man selv. Her gi's ikke ved dørene.

